

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/97/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718010147
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bušík, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6718010147.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD. a sudcov Mgr. Jána Bednára a JUDr. Alojza Palaja, v trestnej veci obžalovaného F. H. za zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Tr.zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., na verejnom zasadnutí dňa 3. októbra 2019, o odvolaní obžalovaného F. H. proti rozsudku senátu Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 3T/28/2018 zo dňa 30. 01. 2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. odvolanie obžalovaného F. H. **z a m i e t a.**

odôvodnenie:

Rozsudkom senátu Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 3T/28/2018 zo dňa 30.01.2019 bol obž. F. H. uznaný za vinného zo zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Tr.zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa dopustil tým, že

dňa 04.11.2017 v čase o 06.30 h v obci X., okres H. pri rodinnom dome s popisným číslom XXX sa pokúsil donútiť k súložiu Z. H., nar. XX.XX.XXXX tým spôsobom, že keď táto išla von na toaletu za rodinný dom, pristúpil k nej, chytil ju za vlasy a zhodil na zem, potom si na ňu ľahol, jednou rukou ju pridržal na zemi a druhou rukou si rozopol nohavice a vytiahol penis, čomu sa Z. H. bránila tým, že ho od seba odtláčala a kričala o pomoc, na čo ju on udrel rukou po tvári a v zápätí pribehla na miesto dcéra Z. H., ktorá na neho začala kričať, čo využila Z. H. a zhodila ho zo seba, čím tým konaním Z. H., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom X. XXX spôsobil zranenie a to tržnú ranu na pere bez potreby lekárskeho ošetrenia,

pričom konania sa dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 4T 20/94 zo dňa 02.08.1994 odsúdený pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zákona k nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 2,5 roka so zaradením do II. NVS.

Za to bol odsúdený podľa § 199 ods. 1 Tr.zák. s použitím ust. § 37 písm. m/ Tr.zák., § 38 ods. 5 Tr.zák. na trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov, kde súčasne súd podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr.zák. obžalovaného pre výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Napokon podľa § 287 ods. 1 Tr.por. súd obžalovanému uložil i povinnosť nahradiť poškodenej Z. H. škodu vo výške 7,- €. Svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil tým, že hoci obžalovaný po celú dobu prípravného konania ako aj na hlavnom pojednávaní skutok popieral a tvrdil, že poškodená si všetko vymyslela, pretože nastal konflikt s členmi jeho rodiny, ktorý mala poškodená, avšak súd s poukazom na výsledky dokazovania zhodnotil, že inkriminovaný konflikt medzi rodinami vznikol až následne. Údaje uvedené obžalovaným podľa názoru prvostupňového súdu boli vyvrátené výpoveďou poškodenej, ktorá vierohodne popísala konanie obžalovaného, pričom uvádzala, že v kritickom čase prišla za rodinný dom, kde popísala spáchanie skutku a uviedla, že sa aktívne bránila, volala o pomoc, pričom následne prišla jej dcéra H. H., ktorá sa snažila zabrániť konaniu obžalovaného a to slovné i fyzicky, čo využila poškodená na odtlačenie obžalovaného zo seba. Obidve svedkyne zhodne podľa názoru prvostupňového súdu vypovedali o detailoch konania, ako aj s odstupom času, teda podľa názoru súdu určite nešlo o fabuláciu z ich strany a to i z dôvodu, že takýto skutok nie je pre

ženu ľahké opisovať. Naviac poukazuje prvostupňový súd na list, ktorý napísala poškodená, kde podrobne popísala priebeh konania a uviedla aj prečo nedošlo k dokonaniu skutku. Ďalej vo vzťahu k argumentu obhajoby, ktorá popierala vierohodnosť výpovede svedkyne H. H. súd uvádza, že táto svedkyňa bola podrobená znaleckému dokazovaniu, v zmysle ktorého súd konštatuje, že v prípade tejto svedkyne nejde o narušenú osobnosť, ale o osobnosť, ktorá je schopná popísať prežité skutočnosti. Okrem toho, zdôrazňuje súd v dôvodoch svojho rozhodnutia, že pri prehliadke tela poškodenej možno konštatovať i drobné zranenie, čo korešponduje s jej výpoveďou, zatiaľ čo obžalovaný poprel akýkoľvek kontakt s poškodenou. Výpovede rodinných príslušníkov obžalovaného považuje prvostupňový súd za neverohodné, pretože opisujú len následný konflikt, kde dôvodom tohto konfliktu bolo práve konanie obžalovaného. Naviac podľa vypočutého svedka M. H., tento popísal úplne iný dôvod vzniku konfliktu ako obžalovaný, pričom podľa neho to mali byť spory medzi obžalovaným a V. H.. Súd tiež poukazuje na závery znaleckého posudku S. I. a S. P. k otázke č. 16, že skutočnosť, že obžalovaný poškodenú rešpektuje, táto mu ešte nemusela brániť v páchaní trestnej činnosti. Napokon dospel po vyhodnotení dôkazov súd k záveru, že výpoveď poškodenej a jej dcéry sú natoľko presvedčivé, vzájomne nerozporné a zapadajú do rámca znaleckého dokazovania a aj iných listinných dôkazov, že je možné na ich základe uznať vinu obžalovaného pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Tr.zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr.zák., nakoľko obžalovaný sa dopustil konania nebezpečného pre spoločnosť, ktoré bezprostredne smerovalo k tomu, aby násilím donútil ženu k súloži, pričom k dokonaniu činu nedošlo. Vo vzťahu k uloženému trestu prvostupňový súd konštatuje, že obžalovaný z miesta bydliska nie je bližšie charakterizovaný, bol doposiaľ 5-krát priestupkovo riešený pre rôzne priestupky, kde ďalej z odpisu z RT vyplýva, že obvinený bol doposiaľ 14-krát súdne trestaný pre rôznu a aj násilnú trestnú činnosť, naposledy rozsudkom Okresného súdu Zvolen, sp.zn. 1T/26/2014 zo dňa 04.09.2014 pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d/ Tr.zák., za čo mu bol uložený trest povinnej práce vo výmere 300 hodín. Ďalej súd uvádza, že v prípade obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, avšak priťažujúcou okolnosťou v jeho prípade bola skutočnosť, že tento bol v minulosti odsúdený (§ 37 písm. m/ Tr.zák.). Naviac akcentuje súd, že u obžalovaného v rámci odpisu z RT zisťuje, že obžalovaný bol rozsudkom OS Zvolen, sp.zn. 4T/20/1994 zo dňa 02.08.1994 uznaný za vinného za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr.zák., účinného do 31.12.2005, kedy mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 a pol roka nepodmienečne so zaradením pre výkon trestu do II.NVS. Táto okolnosť podľa názoru súdu zakladala posúdenie trestu v zmysle ust. § 38 ods. 5 Tr.zák., nakoľko obžalovaný sa opakovane dopustil zločinu a v danom prípade trestná sadzba v trvaní 5 až 10 rokov sa zvyšovala o jednu polovicu na rozmedzie 7 a pol roka až 10 rokov. Z uvedeného dôvodu preto obžalovanému uložil prvostupňový súd trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov, teda pri spodnej hranici zákonom zvýšenej trestnej sadzby, nakoľko išlo o osobu so 14 záznamami v odpise v RT, kde pre výkon trestu odňatia slobody bol obžalovaný zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia v zmysle ust. § 48 ods. 2 písm. b/ Tr.zák. Nakoľko si v rámci adhézneho konania uplatnila poškodená Z. H. nárok na náhradu škody vo výške 7,- € titulom poškodenia oblečenia, táto jej bola priznaná na základe verifikovaných dokladov. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný a to vrátane svojich dôvodov. V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný uvádza, že Okresný súd vo Zvolene sa absolútne nezaoberal rozpornými výpoveďami, ktoré mali sebou poškodené Z. H. a jej dcéra H. H.. Vo vzťahu k znaleckým posudkom uvádza, že znalci sa k jeho osobe vôbec nevyjadrili, že spáchal skutok. Práve znalci sa však vyjadrili k jeho osobe tak, že by to súd mal považovať ako dôkaz v jeho prospech. Čo sa týka listu, ktorý mala napísať poškodená, kde mala opísať priebeh skutku, k tomuto listu tvrdí, že ho poškodená napísala z prešpekulovanosti a nie je možné, aby súd bral nejaký list ako dôkazný materiál. Poukazuje pritom na množstvo rozporov, s ktorými sa mal prvostupňový súd vysporiadať a ktoré mal odstraňovať, pričom okresný súd takto nekonal. Akcentuje pritom skutočnosť, že dcéra poškodenej úplne inak opisuje skutok a že keď vyšla von, tak videla ako mal obžalovaný sotiť do jej matky, čo malo spôsobiť pád poškodenej na zem. Z tohto, podľa názoru obžalovaného musí byť zrejmé, že dcéra musela vidieť celý priebeh skutku a presne musela vidieť okolnosti, ktoré sa mali stať. Poukazuje tiež na rozpor vo výpovedi poškodenej, ktorá tvrdí, že nohavičky jej mal roztrhnúť v čase, keď ležala na zemi, avšak jej dcéra tvrdí, že k poškodeniu nohavíc mohlo dôjsť v čase, keď sa mala poškodená postaviť a vtedy jej mal v prítomnosti jej dcéry roztrhať nohavičky. Rovnako poukazuje na rozpor, kde poškodená tvrdí, že ju mal udrieť v čase, kedy ležala na zemi a začala kričať a že to bol dôvod, prečo ju mal udrieť, avšak dcéra poškodenej tvrdí, že k úderu malo dôjsť v čase, keď už mala vstať zo zeme, kedy mala byť prítomná aj jej dcéra a po údajnom kričaní na poškodenú mal poškodenú udrieť do tváre. Vyslovuje otázku, prečo sa okresný súd nezaoberal takýmto závažným rozporom a to najmä kde, kedy a ako sa mali nohavičky roztrhnúť a prečo opisujú skutok inak poškodená a inak jej dcéra. Ďalej tiež poukazuje na to, že prečo poškodená tvrdila, že sa jej zdalo, že mal pred príchodom onanovať a druhýkrát tvrdila, že tam mal

fajčiť, hoci on je nefajčiar a tiež na to, že tak poškodená ako aj jej dcéra rozporne uvádzajú údaje, ako mal stiahnuté nohavice obžalovaný v čase skutku. Záverom písomných dôvodov odvolania obžalovaný uvádza, aby odvolací súd vrátil vec okresnému súdu a aby ho zároveň okresný súd zo skutku oslobodil, nakoľko sa nedopustil žiadneho trestného činu a že znalecké posudky poukazujú na to, že svedkyne mali nižšiu pamäťovú poruchu.

Na verejné zasadnutie naplánované na deň 5. septembra 2019 sa obžalovaný nedostavil, telefonicky ospravedlnil svoju neúčasť s tým, že je hospitalizovaný v nemocnici a chcel by sa osobne zúčastniť verejného zasadnutia, lebo sa chce obhajovať, pričom prisľúbil, že odfaxuje príslušnú lekársku správu. Zo zaslanej lekárskej správy však vyplýva, že obžalovanému bola dňa 02.09.2019 iba doporučená hospitalizácia s tým, že bol farmakologicky liečený.

Na ďalší termín verejného zasadnutia obžalovaný riadne prevzal svoje predvolanie (č.l. 333 druhá strana), na verejné zasadnutie sa však nedostavil, svoju neúčasť riadne neospravedlnil, nezaslal súdu ani doklad o PN a preto krajský súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného F. H..

Na základe podaného odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo s tým, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Po postupe v zmysle citovaného ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 12 Tr.por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 2 ods. 19 Tr.por. pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadať len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané ak zákon neustanovuje inak.

Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr.por. podrobne rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia rozhodnutie je tak isto zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval preukázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. S týmito závermi prvostupňového súdu sa i krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Osobitne krajský súd poukazuje nielen na výpoveď poškodenej, ktorá bola konzistentná a nemenná tak v prípravnom konaní, tak aj na hlavnom pojednávaní, ale bola súladná aj s jej písomným vyjadrením, ktoré zaslala po podaní obžaloby (č.l. 192-193 trestného spisu). Výpoveď poškodenej, ktorá priamo usvedčuje obžalovaného zo žalovanej trestnej činnosti, je podporená výpoveďou jej dcéry H. H., kde vzhľadom na obhajobu obžalovaného a poukazovanie na rozpory v ich výpovediach súd za účelom verifikácie správnej schopnosti vnímať a reprodukovať prežité udalosti, pribral do konania znalca S.. Z. G. na vyšetrenie duševného stavu svedkyne H. H.. Zo záverov tohto znaleckého posudku jednoznačne vyplýva, že táto svedkyňa síce trpí psychotickou poruchou, avšak znalkyňa nezistila známky dementného procesu, t. j. predčasného úbytku pamäťových schopností, konštatuje len znížené pamäťové schopnosti v rámci celkovej nižšej rozumovej schopnosti, ktoré sú však postačujúce na reprodukciu prežitej udalosti. Znalkyňa tiež uvádza, že na základe vykonaných analýz sú výpovede tejto svedkyne jednoduché, zodpovedajú však jej osobnosti a celkovému intelektu a možno ich považovať za dostatočne vierohodné. Znalkyňa nezistila u tejto svedkyne konfabulačné tendencie, ani tendenciu k zámernému klamaníu.

Prvostupňový súd preto postupoval správne, keď prihliadal na tieto dve výpovede, kde ostatné výpovede rodinných príslušníkov obžalovaného vyhodnotil ako výpovede, ktoré popisovali až následný konflikt medzi rodinami, pričom rovnako tak Krajský súd v Banskej Bystrici konštatuje v súlade so záverom prvostupňového súdu, že po vyhodnotení týchto výpovedí na základe bezprostrednosti a ústnosti na hlavnom pojednávaní považuje tieto výpovede rodinných príslušníkov za nevierohodné.

Okrem toho v súvislosti so skutkovými závermi poukazuje krajský súd i na skutočnosť, že poškodená bezprostredne po skutku podala trestné oznámenie, podrobila sa prehliadke tela tak, ako to vyplýva z č.l. 150 - 154 a vydala i pre potreby trestného konania svoje odevné zvršky, z dokumentácie na č.l. 153 je zrejmé, že poškodená má pri kútiku úst zjavné zranenie tak, ako ho opisuje vo svojej výpovedi a že jej odev bol v kritickom čase poškodený tak, ako to opisuje taktiež vo svojej výpovedi. Navyiac krajský súd

uvádza, že v prípade poškodenej nebol zistený ani žiadny motív krivo obviňovať obžalovaného z trestnej činnosti.

Rovnako tak Krajský súd v Banskej Bystrici sa v plnom rozsahu stotožnil so závermi prvostupňového súdu týkajúcich sa uloženia trestu obžalovanému tak, ako sú jeho závery uvedené v odôvodnení rozsudku. Uložený trest vo výmere 8 rokov, so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, vrátane uloženia trestu pri spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby pri zohľadnení predchádzajúcich odsúdení a poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, považuje i krajský súd za trest primeraný.

S poukazom potom na hore uvedené dôvody senát krajského súdu vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania výlučne namieta iba hodnotenie vykonaných dôkazov, nenamieta doplnenie dokazovania, dospel potom k záveru, že v danom konkrétnom prípade je odvolanie obžalovaného nedôvodné a toto v zmysle ust. § 319 Tr.por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny ďalší opravný prostriedok.